

ТВОРЧИСТЬ ЗЕМЛЯКІВ

Зінаїда Володимирівна Савіло (Трембіцька), народилася 16 березня 1963р. в селі Прикладники.

По закінченню школи вступила до Пінського державного аграрно-технічного коледжу імені А.Е.Клещова. Проживає в місті Пінську. Працює дез-

інструктором в ДУ «Пінській ЗЦГіЕ». Її перші вірші побачили світ в газеті «Пінський вісник» у 2014 році. З того часу поезії нашої землячки публікувалися в газетах «Зоря», «Зоря над Бугом», «Поліська правда», «Буквиця», «Преображення», «Новини Полісся». Нині готується побачити світ збірка віршів Зінаїди Савіло.

Моя країно, мила, рідна,
Як я люблю твою красу!
Тут мальва дуже миловидна,
Тут зорі падають в росу.

Люблю без тями і до болі
Стрункі ліси, а ще - поля,
Плакучі верби і тополі,
Бо це - моя, моя земля!

Мене тут мати народила,
Я тут щасливою була...
Багато вже стежин сходила,
Та краще тебе не знайшла.

Десь далеко рідна хата
У моїм стоїть селі.
Вже немає мами й тата,
Тільки плачуть журавлі.

Човен там барвистим ранком
По воді пливе-пливе.
Босоніж в дитинство ланком
Серце росами іде.

Край вікна цвітуть жоржини,
Там живе моя рідня.
Щастя, з запахом малини,
Я збирала там щодня.
На Поліссі рідна хата
В моїй пам'яті завжди.
Вже немає мами й тата...
А так хочеться туди!

Цілував метелик квітку,
Мов закоханий юнак.
Заплітало небо стрічку
Із веселки гарно так.

Вітер колихав калину,
Пісню їй свою співав.
Мати пестила дитину
Там, де колос визрівав.

Я захоплено дивилась
На чудову цю красу.
Боже, де я помилилась?
Хрест за що тяжкий несучу?

Лист падає, нема надії
На той політ, що так чекав.
А я стою і все ще мрію
Про ту весну, що він шептав.

Лист падає, раптово дуже
Його закінчилось життя.
Танцює вітер, і байдуже
По ньому топчеться взуття.

Лист падає, нема надії.
Дощ плаче на моїй щоці.
А я стою і мрію- мрію...
Заснув листок в моїй руці.